

NARAMNIK (4) sb m

Pierwsze a pochylone, drugie jasne.

sg N naramnik (1). ◇ G naramniku (2). ◇ A naramnik (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. s.v. naramnica.

*Szata liturgiczna najwyższego kapłana żydowskiego spoczywająca na ramionach (4) : we dwa zwierzchnie [pierścienie] zamówiełz łańcuźki złote/ ktore będyełz przypinał ná rámionach złotemi zaponami álbo zápinádłý do narámniku *BielKron* 34v; [połóżył ie ná obu stronach Humerału (álbo naramniku) [*superumeralis*] ná pámiątkę łynow Ifráelowych. *Leop Ex* 28/12 (*Linde*)].*

*Szeregi: »humerał albo naramnik« (1): Ná tey łzácie ma być druga łzátá zwierzchu krotka nád koláná (zową Ephod) co z napiękniefzych farb/ [...] máiac ná pierłiach otwor ná łzerz y ná dłuź ná dłoń gránowity (zowiemy to dziś Humerał álbo narámnik) do ktorego otworu Pektorał álbo napierśnik będye przyłozon *BielKron* 34.*

*»naramnik i napierśnik; naramnik z napierśnikiem« (1;1): á we dwa [*pierścienie napierśnika*] ná dole zamówiełz dwie łznurze złotogłowowe z napiękniefzych farb/ ktore obwiąże około łiebie kápłan/ áby to łpołu było mocno narámnik z napierśnikiem. *BielKron* 34v, 35v.*

Synonimy: efod, humerał, naplecnik, »płat naramienny«, »płat naramny«.

Cf [NARAMIENNIK], [NARAMIONEK], NARAMNICA